

היה קורא פרק שני ברכות

יד.

עין משפט נר מצוה

יג א טור וסעיף א"ח סימן
מחלף סעיף ב:
יד ב מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ט טור
ש"ע א"ח סימן תכ סעיף
ד וסעיף תפח סעי' א' וסימן
מגמל סעיף ג:
כו א מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ז סעיף
ב מהלכות (ברכות) ע"ש
טו"ע א"ח סימן י"ד סעיף
ב:
כו ב מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ז טו"ע
א"ח סימן תקסו סעיף א'
וכי א"ח סימן פ"א דף
קצ"ג:
ז"ו מ"י פ"ו מהלכות
מנחה הלכה ז סעיף
א ע"ש י" טור ש"ע א"ח
סימן ט"ט סעיף ב:
יח ו מ"י פ"ג סעיף ט'
טו"ע ע"ש סעיף ג:
יז מ"י פ"ג טו"ע ע"ש
סעיף ג:
יח מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ז סעיף
א טו"ע א"ח סימן ט'
סעיף ה:

ימים שהיחיד גומר בהם את ההלל. לאו דוקא יחיד אלא אפילו
כצור קורא יחיד כיון שאין כל ישראל ציחד כמו שהיו
בשמיטת פסחים ז"ל בניסן ולא דוקא גומר דודאי ק"ל דימים שאין
יחיד גומר את ההלל אין חובה לאמרם כלל אפילו צדיקו דהכי משמע

אחי כך שמו: **סוף דני רבי חייא**. שהיה שונה בצנית רבי חייא:
מהו שיפסיק. לשאלת שלום: **ימים שהיחיד גומר בהן אם ההלל**.
שהוא חובה לכל אדם והם אחד ועשרים יום בשנה כדאמרין במסכת
ערכין (ד' י'): **מהו שיטעום**. את המצוה לטעום אדם נמצא או
תצלין: **מטעמה**. טעמינת תבשיל:

ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום
לכל אדם תניא נמי הכי הקורא את שמע ופגע
בו רבו או גדול הימנו בפרקים שואל מפני
הכבוד וא"צ לומר שהוא משיב ובאמצע שואל
מפני היראה וא"ל שהוא משיב דברי ר' מאיר
ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה
ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני
הכבוד ומשיב שלום לכל אדם בעא מיניה אחי
תנא דבי רבי חייא מרבי חייא בהלל אובמגילה
מהו שיפסיק (א) אמרינן ק"ו ק"ש דאורייתא פוסק
הלל דרבנן מבעיא או דלמא (ב) פרסומי ניסא
עדיף א"ל פוסק ואין בכך כלום אמר רבה
ימים שהיחיד גומר בהן את ההלל בין פרק
לפרק פוסק באמצע הפרק אינו פוסק וימים
שאין היחיד גומר בהן את ההלל אפי' באמצע
הפרק פוסק אינו והא רב בר שבא איקלע לגביה
דריבנא וימים שאין היחיד גומר את ההלל

רביעית הלוג. הדלו לכם
מן האדם. כשיש לכם לעסוק בצדוד
המקום אל תתעסקו בצדוד אדם דאי
לאו הכי למה ליה לחדול: **ושמואל**.
לא דריש לטון צמח אלא כמשמעו
צמח משבחו ליה שהקדמת כבודו
לכבודי: **שואל מפני הכבוד**. והא
ק"ש קודם תפלה הוא וקמתי שואל:
סוגמה ר' אבהו. להא דרב ושמואל
לסארי: **במשלים לפסחו**. אכל פגעו
בדרך שואל: ה"ג אמר רב אידי **בר
אבין אמר רב יצחק בר אשיאי אסור
לאדם לעשות תפלו קודם שיפסל**:
לדק. תפלה שמצדיק לצוראו והדר
ישם פעמיו לדרכי חפזיו: אל
חקרי שבע אלא שבע. ילין כל
יפקד מן השמים צחלוס הכי הוא
רע לכך אין משגיחין לפקדו:
וה'

תורה אור השלם

1. חדלו לכם מן האדם
אשר נשקח באפו כי בכח
נחשבו הוא: שיעורו ב כב
2. צדק לפניו יהלך וישם
לדרך פעמיו:
ההלים פ"ד
3. יראת ה' לחיים יצבע
ולין בל יפקד רע:
משלי י"ט כב

הגהות הב"ח

- (א) גמ' מהו שיפסיק מי
אמרין: (ב) תוס' ד"ה
ימים וכו' מלי דהיה
אלול ואתקדמות דמי טע'
(ג) בא"ד ח"ט מיושב דברי
סופרי משמע: (ד) בא"ד
צירוף וכו' סופה וכו':
(ה) בא"ד מהו שמשגיחין מן
השם:

גליון הש"ס

גמ' בפסקת ב"ו. ע"י ילקוט
ש"א ד"ד בפסוק ויפדו העם
את יונתן:

מוסף רש"י

כאילו עשאו במה. עבודה
כוכבים (סוטה ד). אל תקרי
שבע אלא שבע. ו' ללות
כילוף ואל יפקד בשום מלס הכי
הוא רע וטעום אותו ואין
מלאים לו נשלים (לקטו נה).

רב ניסים גאון

אמר (רבה) [רבה] ימים
שהיחיד גומר בהן
את ההלל כו. איתיה
לפירושיהו
תענית ב' ב' פרקים בשנה
(דף כח) דאמר ר' יוחנן
משום ר' שמעון בן יהודק
י"ח ימים יחיד גומר בהן את
ההלל כו והתם נמי אמרינן
אמר (רבה) [רבה] ואת
אומרת הלל וראש תודת
לא דאורייתא ולפיכך תתיר
רבא לפסוק בר אפי' באמצע
הפרק:

הוא ולא פסיק ליה שאני רב בר שבא דלא חשיב עליה דריבנא: בעי מיניה
אשיאי תנא דבי ר' אמי מר' אמי השרוי בתענית מהו שיטעום אכילה ושתיה
קביל עליה והא ליכא או דילמא הנאה קביל עליה והא איכא א"ל טועם ואין
בכך כלום תניא נמי הכי: **במשמע** אתה טעונה ברהו והשרוי בתענית טועם
ואין בכך כלום עד כמה ר' אמי ור' אסי טעמו עד שיעור רביעית: **אמר רב**
הכל הנותן שלום לחבירו קודם שיחפול כאלו בנה במה שיטעום א"ל חדלו לכם
מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא: **אל תקרי במה אלא במה**
ושמואל אמר במה חשבתו לזה ולא לאלוה מתיב רב ששת בפרקים שואל מפני
הכבוד ומשיב תרגמה ר' אבא במשכים לפתחו (א) "א"ר יונה א"ר זירא כל העושה
חפזיו קודם שיחפול כאלו בנה במה א"ל במה אמרת א"ל לא אסור קא אמינא
וכדרב אידי בר אבין (ד) אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאי אסור
לו לאדם לעשות חפזיו קודם שיחפול שנאמר **צדק לפניו יהלך וישם לדרך**
פעמיו ואמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאי יכל המתפלל ואח"כ
יוצא לדרך הקב"ה עושה לו חפזיו שנאמר צדק לפניו יהלך וישם פעמיו:
(ו) א"ר יונה א"ר זירא כל הלך שבעת ימים בלא חלום נקרא רע שנאמר **ושבע**
ילין בל יפקד רע אל תקרי שבע אלא שבע א"ל רב אחא בריה דרבי חייא
בר אבא הכי א"ר חייא א"ר יוחנן כל המשביע עצמו מדברי תורה ולן אין
מבשרין אותו בשורות רעות שנאמר ושבע ילין בל יפקד רע: אלו הן בין
הפרקים וכו': א"ר אבהו א"ר יוחנן הלכה כר' יהודה דאמר בין אלהים
לאמת ויציב לא יפסיק א"ר אבהו א"ר יוחנן מאי טעמיה דרבי יהודה דתיב
וה'

שרצה לחייב עצמו מצדק ואין זה צרכה לצטלה מדי דהוה אלוכל (א) ואתפליין דהני נשי מצרכות אע"ג שאין חייבות וצילי פסחים יש שמצרכין
פעמים בתחלה לקרות ואחר הסעודה אחר שפון מצרכין לגמור ומיימי ראה מירושלמי (דפיק א') מנהיה דמיימי עלה דכל הצרכות פותחין
בצדק חוץ מן הצרכות הסמוכות לצרכות וצרכת הפירות והמנות ופריך צירושלמי עלה והא איכא גאולה פירוש אשר גאלנו דסמוכה לצרכות
ואמאי פותחת בצדק שנייא דאם שמעה בצרכי ילא ופריך והרי סופה פירוש יהללון דאינה סמוכה שהסעודה מפסקת ואפי"ה אינה פותחת
בצדק ומשני שמים הנה אחת להבא ואחת לשעבר פירוש אחת להבא זו היא אותה צרכה שמצרכין אחר אכילה לגמור ולאותה צרכה היא
סמוכה אחת לשעבר היינו אותה צרכי קודם אכילה אלמא מצרכין שני פעמים אכל זה הפירוש אינו מיושב דברי (ב) סופא משמע
דקאי הצרכה דאשר גאלנו דקאי זה מתחלה אלא ודאי הצרכה דאשר גאלנו קאי כאשר אפרש מיהו משמע צירושלמי כאשר פירשתי תחלה
שהיו מצרכין צ' פעמים תחלה וסוף אכל אומר ר' יהודה דזו היא תמיהא גדולה מאחר שצריך קודם אכילה אמאי מפסיק ואוכל צינתים שהרי
צינתים שאין יחיד גומר בהן את ההלל כיון שצריך תחלה כמו הכא אינו מותר לפסוק אלא מפני הכבוד דאי בשלל צריך אמאי
לא יפסיק במצאע אפילו שלא מפני הכבוד הא לא היה מפסיק שום צרכה אלא נראה הא דפריך צירושלמי הרי גאולה דמשמע
דמצרכין עליה בתחלה איירי בחדם שעושה הסדר צבת אחת שאז אינו מפסיק שאינו צריך אכל אנו שמפסיקין לאכול אין לנו לצדק כלל
לא בתחלה ולא בסוף והא דקאמר צירושלמי והרי (ג) סופא זהו אשר גאלנו דחותמת בצדקן ואמאי והא הודאה צעלמא היא כצרכת פירות
ואמאי חותמת בצדקן ומשני שמים הנה שני גאולות אחת להבא ואחת לשעבר פירוש לעמד כמו יגיענו וגם היא ארוכה קאת וגם יש
בה לשעבר כמו שאין גאלנו מנאות מנאים לפיכך חותמת בצדקן ומה שהקשה מיהללון שאינה סמוכה לפי מה שפרשתי עתה ואפי"ה
אינה פותחת בצדקן יש ליתן טעם לפי שהיא הודאה צעלמא ואפילו שהיא ארוכה קאת תקנו בה חתימה ולא פתיחה כמו אלהי נשמה. וכן
משמע צירושלמי שהיה דרכן לומר הלל צבת הכנסת ואח"כ שותין כוסות שלהם צינתם בלא שום סדר דצעי צירושלמי (פ' ע"ט) שתאן צבת
אחת מהו פירוש זה אחר זה בלא הלל וסדר צינתים מהו (ס) שמעין מן הדא דא"ר יוחנן הלל אס שמעה צינת הכנסת ילא וכן משמע
תוספתא (י) דמי שלא היה יודע וכנסת צינת הכנסת וכו' והשתא נמי מיושב דשציל כך פותחת צרכה דאשר גאלנו בצדקן דטעמא שאינה
סמוכה כי הא דאם קרא הלל בצרכי ילא: **א"ר דילמא הנאה קביל עליה**. האי ליטנא משמע דמיימי יחיד שקבל עליו אכל
בתענית הכתוב לא: **מועם ואין בכך כלום**. פירש ר"ח שחור ופולט ללא חשיב הנאה מן הטעמיה אכל צולע לא
אפילו בשאר תעניות ומשום הכי הפולט אינו צריך צרכה שאינו נהנה: **במשכים** לפתחו. וכן הלכה אכל פגעו צאקרי מותר:
למה

רבינו הגאול

ר' יהודה אומר באמצע
שואל מפני היראה ומשיב
מפני הכבוד ובפרקים
שואל מפני הכבוד ומשיב
שלום לכל אדם. הלכה כר'
יהודה. [וימים שאין היחיד
גומר בהן את ההלל וכו'.
צ"י פ"י ר"ח תענית כח, ב].
והשרוי בתענית טועם ואין
בכך כלום. כגון שחור
ויפולט ללא חשיבה הנאה
מן הטעמיה וגם אין צריך
ברכה. ולכך תענית ר' אמי
ור' אסי עד כדי רביעית.
הדוקא בתענית יחיד
דאמרין הנאה קביל עליה
אבל תענית כתוב לא. ועד
כמה ר' אמי ור' אסי טעמי
עד שיעור רביעית. פירש
הגאון ז"ל עד שיטעמו
בפעם אחת רביעית, אלא
בכל יום התענית בכמה
פעמים היו טעמי עד
כשיעור היה. אמר ר' אבהו
א"ר יוחנן הילכתא כרבי
יהודה דאמר בין ויאמר
לאמת ויציב לא יפסיק.
מי"ש דתיב ור' אלקיים
אמרו. וצריך לדבק אני ה'
אלקיים ואמת ויציב מאי
טעמא דתיב ור' אלהי
אמרו. וצריך לחזור ולומר
אמת ויציב וכו' ולומר כל
הברכה. ובא אמר אינו חזר
ואומר אמת אלא משלים כל
הברכה כולה ועומד
בתפלה. וקייא לן כרבא
דבתראה הוא ויהיה רבא
מגנה כל האומר פעמים.